

UZASADNIENIE

Zgodnie z treścią art. 424 § 3 kpk oraz wnioskiem oskarżonego W. G., Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz rozstrzygnięć co do kary i innych konsekwencjach prawnych czynów.

Sąd zważył, co następuje:

Ustalony w sprawie stan faktyczny stanowi podstawę do przypisania W. G. odpowiedzialności karnej za zarzucane przestępstwa polegające na tym, iż:

I. w nocy z 01/02 września 2011 r. przy drodze K-58 R. – P., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, po uprzednim wykopaniu z gruntu, zabrał w celu przywłaszczenia 150,79 metrów przewodu telekomunikacyjnego (...), 2 mm wartości 6156,75 zł na szkodę (...) S.A. w W. (poprzednio (...) S.A. w W.), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Ostrołęce z dnia 17.03.2003r., sygn. akt II K 63/02 za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

II. w nocy z 07/08 września 2011 r. przy drodze K – 58 R. – P., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, po uprzednim wykopaniu z gruntu, zabrał w celu przywłaszczenia 189,15 metrów przewodu telekomunikacyjnego (...), 2 mm wartości 7722,99 zł na szkodę (...) S.A. w W. (poprzednio (...) S.A. w W.), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Ostrołęce z dnia 17.03.2003r., sygn. akt II K 63/02 za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

III. w nocy z 09/10 września 2011 r. przy drodze K-58 R.- P., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, po uprzednim wykopaniu z gruntu, zabrał w celu przywłaszczenia 222,02 metrów przewodu telekomunikacyjnego (...), 2 mm wartości 9065,07 zł na szkodę (...) S.A. w W. (poprzednio (...) S.A. w W.), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Ostrołęce z dnia 17.03.2003r., sygn. akt II K 63/02 za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

IV. w dniu 16.09.2011 r. przy drodze K-58 R. – P., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, po uprzednim wykopaniu z gruntu, zabrał w celu przywłaszczenia 80 metrów przewodu telekomunikacyjnego (...), 2 mm wartości 3266,40 zł na szkodę (...) S.A. w W. (poprzednio (...) S.A. w W.), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Ostrołęce z dnia 17.03.2003r., sygn. akt II K 63/02 za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

Realizacja przez oskarżonego znamion ww. czynów zabronionych nie budzi jakichkolwiek wątpliwości.

Czynnością sprawczą kradzieży z art. 278 § 1 kk jest zabór, czyli wyjęcie rzeczy spod władztwa innej osoby i objęcie jej we władanie przez sprawcę wbrew woli osoby dysponującej rzeczą i bez podstawy prawnej. Tak jak miało to miejsce w realiach niniejszej sprawy, do czego z resztą oskarżony konsekwentnie się przyznawał.

Ponadto, Sąd uznał, że oskarżony czynów zarzuczonych mu w pkt. I, II, III i IV aktu oskarżenia stanowiących występki z art. 278 § 1 kk w art. 64 § 1 kk popełnił w warunkach tzw. ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk, zgodnie z którym to przepisem (w treści obowiązującej w czasie gdy zaistniały te czyny) jeżeli sprawca popełnia w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę na podstawie przepisu, którego znamiona każde z tych przestępstw wyczerpuje, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia

zwiększonego o połowę. Sąd zastosował ustawę karną obowiązującą w czasie popełnienia przez oskarżonego czynów, gdyż była ona względniejsza. Zgodnie bowiem z art. 4 § 1 kk jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Nie ulega wątpliwości, że taki wniosek można wysnuć porównując poszczególne przepisy tych ustaw.

Zgodnie z art. 278 § 1 kk, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Dodatkowymi jednak przesłankami warunkującymi istnienie ciągu przestępstw są: tożsamość kwalifikacji, krótkie odstępy czasu, podobny sposób. W realiach niniejszej sprawy nie budziło najmniejszych wątpliwości, iż w stosunku do analizowanych czynów nie zapadł żaden wyrok, chociażby nieprawomocny. Pierwszy czyn został popełniony w dniu w nocy 01/02 września 2011 r., natomiast ostatni w dniu 16 września 2011 r. W przypadku art. 91 § 1 kk za krótkie odstępy czasu można uważać okres nawet do sześciu miesięcy. Nadto, w przypadku obu czynów zaistniała tożsamość kwalifikacji, skoro każdy z tych czterech czynów wypełnił ten sam ustawowy zespół znamion, zawartych w art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk. Istotnym jest, że wskazane czyny zostały popełnione w podobny sposób, albowiem sprawca czterokrotnie wykorzystał taką samą, powtarzającą się sytuację (sposobność) do zaboru rzeczy cudzej.

Przy uwzględnieniu obostrzeń wynikających z dyspozycji art. 91 § 1 kk zagrożenie karą w realiach niniejszej sprawy wzrosło do 7 lat i 6 miesięcy, co Sąd uwzględnił przy wymierzaniu kary w tym wypadku.

Dodatkowo, Sąd ustalił, że oskarżony W. G. działał także w warunkach recydywy szczególnej w jej typie podstawowym, albowiem każdorazowo czynów tych dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Ostrołęce z dnia 17.03.2003 r., sygn. akt II K 63/02. Orzeczoną za czyn z art. 280 § 2 kk karę 3 lat pozbawienia wolności oskarżony odbył w części w okresie od dnia 05.07.2002 r. do dnia 31.03.2003 r., od dnia 20.04.2003 r. do dnia 22.12.2003 r. i od dnia 22.05.2006 r. do dnia 20.09.2006 r. gdy został warunkowo przedterminowo zwolniony. (vide: odpis wyroku k. 380-381) Z tych przyczyn Sąd mógł wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę (art. 64 § 1 kk)

Wymierzając oskarżonemu karę za popełnione przestępstwa, przy uwzględnieniu omówionych wyżej obostrzeń wymiaru kary wynikających w zależności bądź to z art. 91 § 1 kk bądź to z art. 64 § 1 kk, Sąd niezależnie oparł się także na dyrektywach wymiaru kary określonych w art. 53 kk, uwzględniając zarówno okoliczności łagodzące, jak i obciążające. Do tych ostatnich niewątpliwie należał fakt, że oskarżony działał w sposób przemyślany i zaplanowany. Ponadto, oskarżony był w przeszłości wielokrotnie karany sądownie, co również należało pociągać oskarżonemu za okoliczność obciążającą.

Jaskrawość i uporczywość zachowań oskarżonego zdaniem Sądu prowadziła do jednoznacznego wniosku, że W. G. w sposób rażąco zlekceważył obowiązujący porządek prawny i orzeczenia Sądów. Nie wykorzystał danej mu przez Sąd szansy na poprawę swojego postępowania. Stosowane wobec niego uprzednio kary pozbawienia wolności nie przyniosły spodziewanych rezultatów i nie stanowiły dla oskarżonego żadnej nauczki. Oskarżony jest recydywistą uporczywym. W konsekwencji brak było wobec W. G. pozytywnej prognozy kryminologicznej, pozwalającej na orzeczenie kary pozbawienia wolności wymiarze do 2 lat i warunkowe zawieszenie wykonania tej kary na okres próby. (zob. art. 69 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk) Jedynie surowa bezwzględna kara o charakterze izolacyjnym, wobec nieodpowiedzialnej i lekceważącej rozstrzygnięcia Sądów postawy oskarżonego, spełni swoje cele w zakresie prewencji ogólnej. Społeczeństwo, w tym także pokrzywdzony podmiot, muszą mieć zagwarantowane poczucie bezpieczeństwa. Wymiar sprawiedliwości powinien zdecydowanie reagować na działania podobne tym, których dopuścił się oskarżony. W ocenie Sądu oskarżonego należy odizolować od społeczeństwa, co przyczyni się do poprawy ogólnego bezpieczeństwa. Orzeczone rozstrzygnięcia zagwarantują również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zdaniem Sądu orzeczone karę nie może być uznana za rażącą swoją surowością, zwłaszcza mając na uwadze ustawowe zagrożenie za przypisane oskarżonemu czyny i wszelkie związane z tym obostrzenia. Oskarżony nie pierwszy raz wszedł w konflikt z prawem i bardzo dobrze znał konsekwencje związane ze swoim nagannym postępowaniem.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego W. G. pozbawienia wolności Sąd zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 16 września 2011 r. godz. 23.50 do 18 września 2011 r. godz. 15.20.

Z kolei na podstawie art. 46 § 1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego W. G. środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A z siedzibą w W. kwoty 5.242,23 zł tytułem naprawienia w części szkody wyrządzonej czynami opisanymi w akcie oskarżenia. Rzeczą zupełnie naturalną jest, iż sprawca przestępstwa, prócz orzeczonej za czyny kary, zobowiązany powinien być do naprawienia szkody wyrządzonej swoim działaniem. Tak, aby zrozumiał na przyszłość, że przestępstwo nie popłaca. Takie są również oczekiwania społeczne w tym zakresie.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późn. zm.) zwolnił oskarżonego W. G. od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych przejmując je w całości na rachunek Skarbu Państwa. Biorąc pod uwagę fakt, że oskarżony nie dysponuje stałym źródłem utrzymania (umowa zlecenia), majątkiem większej wartości, oraz z uwagi na fakt, że została orzeczona względem niego kara bezwzględnego pozbawienia wolności i obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody we względnie dużej wysokości, zapadłe rozstrzygnięcie w zakresie kosztów jest zasadne.

ZARZĄDZENIE

- (...)

- (...);

- (...)

P.,(...)